

muligt, at det høje Ting dog vilde mene, det var rigtigst, om vi fik en Ende paa denne Sag. Jeg tror nemlig ikke, det er god Økonomi at undlade at vedtage dette Forslag, thi Sagen rydder man ikke til Side derved. Det er meget rigtigst, at hvis dette høje Ting i Aar enten skulde forkaste dette Forslag eller paa ny lade det blive liggende uden at træffe nogen Afgørelse derom, vil jeg ikke mere fremsætte Forslaget. Det er jo ikke af den Slags Forslag, som det kan være af nogen særlig Vigtighed for en Finansminister at føre igennem, idet Statskassen i og for sig er vel holden med den gamle Tilstand; hvis man ikke vil vedtage Forslaget, nu vel, saa bliver det indtil videre ved det bestaaende, hvilket baade Statskassen og Finansministeren vel kan finde sig i. Men naar man i sin Tid nedsatte en Kommission til Overvejelse af disse Forhold, naar de forskellige Sider indenfor Kommissionen viste sig imødekommende overfor hinanden og kom til et Kompromis med Hensyn til Afløsningen, og naar endelig alle Folketingets Partier har været enige om at stemme for dette Forslag, er det, fordi det er et gammelt Tvistspørgsmaal, en gammel Følelse af Uret af forskellig Art, som man derved paa en lempelig Maade bringer ud af Verden. Man maa ikke tro, at fordi Forslaget forkastes nu, eller fordi det ikke fremmes af dette høje Ting i Aar, er dermed Sagen bragt ud af Verden. Den er under forskellige Former rejst adskillige Gange, alt for mange Aar tilbage, og den vil ogsaa blive rejst i Fremtiden, det er der ikke Spor af Tvivl om. Følgen af en saadan Rejsning af Spørgsmaalet i Fremtiden vil rimeligvis da kun blive, at der nedsættes en ny Kommission, at disse langsomme, besværlige og til Dels bekostelige Overvejelser, der har fundet Sted, idet Kommissionen jo maatte gøre et meget betydeligt Arbejde og dette selviølgelig medførte ikke ubetydelige Udgifter, maaske om nogle Aar skal tages op igen, og dette tror jeg ikke vil være hverken heldigt for Sagens Skyld eller økonomisk. Derfor tror jeg, man skulde gribe til og vedtage Forslaget, saaledes som det her foreligger. Det er i Virkeligheden et rimeligt Grundlag, der her er skabt, og endelig bringer man dog ikke Spørgsmaalet ud af Verden ved ikke at vedtage Forslaget, men jeg gentager, at hvis jeg heller ikke i dette Aar skulde faa Lovforslaget gennemført, saa fremsætter jeg det ikke oftere i min Finansministertid.

Justitsministeren (Billow): Ved Loven af 2. Maj 1902 om Hvalfangst ved Færøerne er det i § 1 bestemt:

„Ret til med Skib at drive Hvalfangst paa Søterritoriet ved Færøerne eller til at bringe Udbytte af Hvalfangst, selv om den har fundet Sted udenfor Søterritoriet, i Land paa Færøerne for der at tilvirke samme saavel som til at foretage saadan Tilvirkning skal udelukkende være forbeholdt Personer, som har Indfødsret og ikke er blevet Statsborgere i fremmed Stat, eller som er og i mindst 5 Aar har været bosiddende i den danske Stat, eller Aktieselskaber; i hvilke mindst Halvdelen af Aktiekapitalen tilhører saadanne Personer, og hvis Bestyrelse bestaar af saadanne og har Sæde i den danske Stat.“

Da denne Lov blev vedtaget, var Forholdet det, at der var en Tendens blandt de norske Hvalfangere til at flytte til Færøerne, hvilken Tendens skyldtes dels den norske Lov af 6. Juni 1896, der lagde ikke uvæsentlige nye Baand paa Hvalfangsten ved den norske Kyst, og dels, at Hvalfangsten ved Færøerne indtil da havde været meget lønnende. Det sidste er desværre ikke mere Tilfældet. Interessen for Hvalfangst i Nordhavet er i Tilbagegang; man begynder at trække sig tilbage fra Hvalfangsten ved Færøerne, dels fordi Fangsten der ikke har været særlig god i de senere Aar, og dels fordi Fangsten andetsteds, navnlig i Sydhavet, i samme Tidsrum har givet et overordentlig stort Udbytte. Under disse Omstændigheder føles det som et Tryk, at de Indskrænkninger i den frie Ret til at drive Hvalfangst ved Færøerne, som gives i Loven af 1902, i fuldt Omfang bliver bibeholdt. Derfor er der fra Lagtingets Side fremkommet Henstilling om, at der bliver givet Justitsministeriet Ret til at dispensere fra de i Loven foreskrevne Betingelser, for saa vidt angaar Aktieselskaber, og dette Lovforslag gaar da ud paa, at der til den paagældende § 1 i Loven føjes en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Justitsministeriet kan dispensere fra de her foreskrevne Betingelser for Aktieselskaber.“ Foruden at denne Henstilling er fremkommet fra Lagtingets Side, er den blevet anbefalet af Amtmanden over Færøerne. Da Justitsministeriet er af den Formening, at Lagtingets Henstilling bør tages til Følge, tillader jeg mig at forelægge dette Forslag for det høje Ting og anmoder om en velvillig og hurtig Behandling af Lovforsla-